

D • N

21/7 1950

Isolationisterna och Korea

Den isolationistiska pressens hållning till händelserna i och kring Korea är av betydande intresse. I organ representerande skilda partier, Svenska Dagbladet, Stockholms-Tidningen, Morgon-Tidningen, möter nästan samma reflexioner, framförda i korthet, med en viss ton av oro och osäkerhet — men dock framförda. De går ut på att USA:s och FN:s ingripande till Sydkoreas försvar var värdefullt eller absolut nödvändigt i de hotade staternas och världsfredens intresse. De innebär vidare att Sverige skall vara tacksamt för att vi inte är anslutna till Atlantpakten, utan står helt neutrala. De hälsar med glädje den svenska regeringens solidaritet med de angripna, men utgår samtidigt från att denna solidaritet inte på något sätt medför ett ställningstagande i striden mellan väst och öst.

Bristen i sammanhang mellan dessa synpunkter är så uppenbar att många av publikationernas rättrogna läsare måste ha känt sig förbryllade. Hur kan man på en gång glädja sig åt att en liten angripen stat får hjälp och att Sverige självt inte har garantier för någon hjälp? Hur kan man på en gång hylla solidariteten och ta avstånd från den? Om man emellertid helt uppger kravet på reda i resonemanget och i stället utgår från att vederbörande tidningar söker vara statskloka och listiga, blir prestationerna förklarliga och på ett visst sätt — som inte har med klarhet och logik att göra — sammanhängande.

Det är bra att Sydkorea får hjälp, det söker ingen bestrida. Om alla demokratiska eller åtminstone mot demokrati slytande länder håller ihop, med USA som förenare och maktcentrum, blir risken för att Ryssland skall sluka världen i munbitar liten eller ingen. Sverige måste öppet erkänna detta solidaritetens värde. Men det måste ge detta erkännande

så knappt, så motvilligt att vi inte själva blir misstänkta för verklig brist på neutralitet. Vi skall, under välsignelser över sammanhållningen, vara färdiga att smita från den. Kanske händer det då att i ett världskrig Ryssland lämnar oss åsido. Utsikten till detta är verkligen en på hundra eller tusen, det har man länge erkänt, men det är ju på denna nästan obefintliga chans som isolationisterna byggt sin teori.

Särskilt hårdsmält är resonemanget i den mån det innebär att just Koreaepisoden visar isolationismens förträfflighet. Menar man att USA:s till en början otillräckliga hjälp var ett bevis för att det inte är bra att få hjälp? Men så kan man väl ändå inte tänka; någon fördel i att Sydkorea erövrades utan någon hjälpaktion kan dock ingen hävda — eller menas det rent av att en dylik erövring skulle blivit snabbare, mindre förstörande, och att den av detta skäl vore att föredra även för Sveriges del? Och om eller i den mån USA:s hjälp är otillräcklig eller för sen — visar det inte att hjälp måste förberedas i tid, att de veckor som kan skilja förberedd och oförberedd hjälp i många fall blir avgörande? Slutligen: om USA:s hjälp nu visar sig effektiv, skall man fortfarande glädjas åt att vi saknar garanti för hjälp?

Från denna synpunkt blir den isolationistiska argumentationen i dagens läge mer än en generell dubbeltidighet: den utgör ett försök att gardera sig, att bevara sitt ansikte både om den amerikanska hjälpen lyckas och om den misslyckas. Strutspolitiken har därmed nått sin kulmen; längre kan den inte drivas utan att nå den totala stumheten under sandhögen.

För de flesta lär det reella läget vara klart. Sverige har i en kritisk situation måst visa sin samhörighet med västern; vi är därmed i Stalins ögon definitivt komprometterade, och ingen lär inbilla sig att hr Un-

dén i några legala finurligheter finner alibin som ryssarna godkänner. Vi har fått en läxa rörande skillnaden mellan garanterad och förberedd hjälp och eventuell och oförberedd hjälp. Vi har — och det är det viktigaste — lärt oss att blott demokratiernas sammanhållning kan trygga världsfreden. Isolationisternas försök att täcka reträtten visar bäst hur undergrävd deras position är.